

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Generalibus Principiis Amoris Et Morum - Prolegomena septem,
Librosque undecim complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput VII. Argumentum decimum-septimum, petitum ex hoc quod ex
opinionem illam prodierit dogma damnatum de peccato philosophico.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73187)

58 Sed frustra opponit. Quia ad hoc ut peccatum sit voluntarium, sicut non debet esse volitum formaliter & actu, sed sufficit quod virtualiter & interpretativè: sic non debet esse cognitum formaliter & actu, sed sufficit quod cognitum sit virtualiter & interpretativè. Ad quod necessarium non est dubium, suspicio, vel scrupulus actualis de malitia, vel obligatione inquirendi de illa; sed sufficit quod homo possit & debeat illam cognoscere, culpaque ipsius sit quod hic & nunc non cognoscat, seu non advertat, ut constat ex dictis cap. 4. Nec tunc ignorantia est invincibilis & involuntaria; sed vincibilis, culpabilis & voluntaria. Nec impotentia vel necessitas inde consequens, est antecedens voluntatem, sed eam consequens: non proinde involuntaria & inculpabilis, sed culpabilis & voluntaria. Tametsi verò necessitas & impotentia antecedens voluntatem, inculpabilisque & involuntaria, excuset à peccato; non tamen necessitas & impotentia consequens, in quam suam voluntatem & culpam peccator incidit, spiritualia negligendo, eaque bona sponte diligendo, quorum dilectionem sequi nata est privatio cognitionis spiritualium. Ad quæ si reflexisset Oppositor ille, à Philosophistarum torrente non fuisset abreptus in abyssum dogmatis de peccato philosophico.

CAPUT VII.

Argumentum decimum-septimum, petitum ex hoc quod ex opinione illa prodierit dogma damnatum de peccato philosophico.

59 Dogma illud anno 1669. in suo tract. de conscient. prob. tradidit Terillus n. 77. referendus. Anno verò 1686. mensis Junii, Præside R. P. Francisco Musniero, in Aula majore Collegii Divionensis, Societ. Jesu, propugnatae sunt Theses Theologicae de peccatis, quarum prima fuit ista: *Peccatum philosophicum, seu morale, est actus humanus disconveniens naturæ rationali, & rectæ rationi. Theologicum verò, & mortale, est transgressio libera legis divinae. Philosophicum, quantumvis grave, in eo qui Deum vel ignorat, vel de Deo actu non cogitat, est grave peccatum; sed non est offensæ Dei, neque peccatum mortale dissolvens amicitiam Dei, neque æternam penam dignum.* Dogma istud, ut jacet, ab Alexandro VIII. ut infra damnatum, prodidisse ex opinione ad formale peccatum requirente cognitionem, seu advertentiam & notitiam actualem malitiæ, constat ex eo quod vel ipse Musnierus ex ea illud deduxerit in Dictatis suis de suo illo dogmate: *Sicut actus humanus nunquam est malus, sublatâ (actuali) cognitione malitiæ; sic nunquam est offensæ Dei, si (actu) non agnoscat esse offensæ Dei.* Sed peccatum, quantumvis grave, in eo qui vel Deum ignorat, vel de Deo actu non cogitat, actu non agnoscitur esse offensæ Dei. Ergo non est of-

fensæ Dei; nec proinde peccatum mortale, dissolvens amicitiam Dei, neque æternam penam dignum. Neque enim dissolvit amicitiam Dei, neque æternam penam dignum est, nisi sit offensæ Dei. Suppositâ veritate majoris quoad priorem partem, quod utique actus humanus nunquam sit formaliter malus, sublatâ actuali cognitione malitiæ (quæ est ipsissima opinio contra quam disputamus) totus iste discursus suâ sponte fluit; nec ullum in ipso vitium ostendi potest. Igitur positio illa Musnieri, de peccato philosophico, ex dicta opinione, per legitimam argumentationem ab ipso deducta fuit; de peccato, inquam, philosophico tanquam reverâ possibili, imò & in nonnullis de facto contingente, uti demonstrabunt exempla cap. 11. præferenda.

Et propterea sectatoribus istius opinionis 60 jure dicimus, cum Augustino l. 2. de adulter. conjug. c. 4. si hoc vos non sentitis, quod illâ positione Musnieri docet, equidem positio illa sequitur ad illa quæ sentitis. *Mutate ergo antecedentia, si vultis cavere sequentia.* Proinde vel illam vestram corrigite opinionem, quod actus humanus nunquam sit formaliter malus, sublatâ actuali cognitione malitiæ; vel consequenter dicite (cum Musniero) actum humanum nunquam esse formaliter offensam Dei, sublatâ actuali cognitione offensæ Dei. Hoc autem dicere non potestis: utpote jam ab Ecclesia damnatum. Et ideo conformiter ad Ecclesiæ decisionem, sic ab omnibus jam philosophandum est: ad hoc ut actus humanus sit formaliter offensæ Dei, necesse non est quod actu cognoscatur vel advertatur offensæ Dei. Ergo ut sit formaliter malus, necesse non est quod actu cognoscatur vel advertatur esse malus.

CAPUT VIII.

Damnati dogmatis de peccato philosophico, origo, progressus, denuntiatio, damnatio.

EX dictis capite præcedenti facile quisque 61 perspiciet, damnati illius dogmatis, seu philosophismi (sic enim vocari jam cœpit) primum parentem non fuisse Divionensem illum Theistam (maximè cum in ea tradenda plures ex eadem Societate ipsi præiverint (ut infra videbitur) sed primos parentes ipsius jure censerit tam illos qui principia, ex quibus derivatur, primi tradiderunt, scilicet Molinam, Valentiam, Vasquez, Suarez, Meratium, &c. quam illos qui philosophismum (ante Musnierum) in terminis primi tenuerunt.

Et primum quidem principium ipsius Mo- 62 lina tradidit, dum r. p. q. 2. a. t. docuit, & primus (quod sciam) docuit, *tam rudes & incultos posse aliquos homines esse* (immo & populos, uti apertè significat in contextu) *ut maxima cum probabilitate affirmare possimus, in eis ignorantiam invincibilem Dei posse reperiri. Quod primo, & secundo, cum de igno-*
rantia